

Arrest

nr. 232 480 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2015 en dient diezelfde dag een verzoek in om internationale bescherming.

Op 15 december 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest van 27 april 2017 met nummer 186 184 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 14 juni 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 8 augustus 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 12 oktober 2017 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 22 januari 2018 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 7 mei 2018 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 juni 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 7 augustus 2018 dient de verzoekende partij een zevende verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 5 april 2019 dient de verzoekende partij een achtste verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek om internationale bescherming bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U hebt uw hele leven in het dorp Jolobi in het district Surobi in de provincie Kabul gewoond. U ging tot de zevende graad naar school en u bent ongehuwd. Op 18 september 2015 kwam u voor het eerst aan in België waar u nog dezelfde dag internationale bescherming verzocht. U was Afghanistan ontvlucht uit vrees voor de taliban, nadat u samen met uw neef door de taliban was meegenomen naar een opleidingskamp, waaruit u kon ontsnappen. Uw neef vertrok samen met u, maar raakte spoorloos in Iran.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 15 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 27 april 2017 (Arrest nr. X).

U diende op 14 juni 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. U haalde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming aan nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat uw problemen, die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, nog steeds actueel zijn. U haalde aan geen andere keuze te hebben dan opnieuw internationale bescherming te verzoeken gezien er geen verbetering is in uw situatie. U verklaarde ook dat u niet in Kabul kunt leven, aangezien u

er niemand heeft. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u geen bijkomende documenten neer. Het CGVS oordeelde op 28 juni 2017 dat uw tweede verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kon worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 8 augustus 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. U haalde in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming aan nog steeds niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban, die nog steeds in uw regio actief zijn. U verklaarde ook dat u geen recent nieuws van uw familie in Surobi heeft vernomen. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u geen bijkomende documenten neer. Het CGVS oordeelde op 25 augustus 2017 dat uw derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kon worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 12 oktober 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. U haalde in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming aan nog steeds niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van de taliban en de redenen die u reeds heeft vermeld in uw vorige gehoren. U verklaarde dat uw moeder is overleden en dat uw broer en zus bij uw oom langs vaderskant wonen. U beweerde bovendien internationale bescherming te verzoeken aangezien u niet illegaal in België wenst te verblijven. U voegde eraan toe werkzaam te zijn in de carwash waar u 12 euro per dag verdient. Tot slot voegde u eraan toe dat u ziek was, koorts had en problemen had aan uw longen. Ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming legde u geen bijkomende documenten neer. U beweerde dat uw documenten in verband met de dood van uw moeder onderweg zijn. Het CGVS oordeelde op 27 december 2017 dat uw vierde verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kon worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 22 januari 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. U haalt aan dat uw problemen in uw land van herkomst nog steeds identiek zijn. U voegde ter staving van uw asielmotieven drie foto's toe waarop uw vader te zien is als talib, een document van het districtshuis om uw problemen te bevestigen en een omslag waarin uw oom A. G. (...) de documenten uit Jorobi heeft verstuurd. Het CGVS oordeelde op 20 maart 2018 dat uw vijfde verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kon worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 7 mei 2018 een zesde verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. U haalde aan dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn en dat de mullah u niet zal laten leven indien u zou terugkeren naar Afghanistan omdat u van een niet-moslim land zou komen. Niet alleen de taliban, maar ook de dorpelingen, die onder druk staan van de taliban, zouden u doden. U legde geen nieuwe documenten neer. Het CGVS oordeelde op 26 juni 2018 dat uw zesde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk was. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U diende op 7 augustus 2018 een zevende verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u er gedood zal worden. Uw ouders zijn gestorven en u had niemand meer in Afghanistan. U verklaarde ook ziek te zijn en niet te worden verzorgd. U legde geen nieuwe documenten neer. Het CGVS oordeelde op 29 januari 2019 dat uw zevende verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk was. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U diende op 5 april 2019 een achtste verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw vorige aanvraag heeft u België niet verlaten. U verklaart in uw huidige verzoek dat u tijdens uw vorige aanvragen heeft gelogen over uw werkelijke verblijfplaatsen alvorens u naar België kwam. U bent niet in Afghanistan geboren, maar in Pakistan. U verbleef heel uw leven in Pakistan en woonde nooit in Afghanistan, waardoor u ook niet naar uw vaderland kan terugkeren. Uw ouders zijn wel afkomstig van Surobi in de provincie Kabul. Uw vader is gestorven maar uw moeder en de rest van uw familie woont in Pakistan bij uw oom van moederszijde. U heeft nog contact met uw familieleden in Pakistan.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: tien vluchtelingenkaarten (Proof-of-Registration) van de gezinsleden van uw twee ooms in Pakistan; rekeningen van nutsvoorzieningen in Pakistan; documenten betreffende de huur van een huis; negen foto's; drie studentenkaarten; een envelop.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek de verklaringen uit uw zeven voorgaande verzoeken tenietdoet. Zo verklaart u niet in Afghanistan maar in Pakistan te zijn geboren, meer bepaald in Bashirabad in Peshawar (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2019 vraag 5,10,15,18). U woonde steeds in Pakistan en bent nooit in Afghanistan geweest (volgend verzoek vraag 10,15,18). In vergelijking met uw eerdere verzoeken blijkt nu ook enkel uw vader te zijn overleden (volgend verzoek vraag 15). Uw moeder woont met de rest van uw familie bij uw oom van moederszijde in Pakistan (volgend verzoek vraag 15). U ging in Pakistan naar school en werkte er in verschillende winkels (volgend verzoek vraag 15). Omdat u uw hele leven in Pakistan verbleef en nooit in Afghanistan woonde kan u niet naar uw vaderland terugkeren zo zegt u (volgend verzoek vraag 18).

Vooreerst dient er te worden gewezen op uw bewering dat u in al uw zeven voorgaande verzoeken niet de waarheid sprak over uw werkelijke verblijfssituatie voor u naar België kwam. Uw huidige verklaringen moeten dan ook in dit licht worden beschouwd. Het is zeer opmerkelijk dat u bij uw voorgaande verzoeken noch bij het CGVS noch bij de RvV heeft aangebracht dat u heel uw leven in Pakistan heeft gewoond. U bracht uw nieuw verklaarde verblijfssituatie niet aan tijdens uw eerste verzoek bij het CGVS of bij uw beroep voor de RvV noch bij uw zes daaropvolgende verzoeken bij het CGVS. Gedurende vier jaar, zeven verzoeken en evenveel weigeringsbeslissingen verborg u uw werkelijke situatie en het asielmotief dat u eraan verbindt, zo verklaart u nu vol. Dat u bijzonder laattijdig deze nieuwe verblijfplaats en uw werkelijke beschermingsnood opwerpt, schaadt dan ook de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde verklaringen in ernstige mate. Uw stelling dat mensen u bang maakten en zeiden dat u niets mocht zeggen over Pakistan omdat u anders naar daar gestuurd zou worden kan geenszins verklaren om welke reden u uw werkelijke verblijfplaats niet eerder toegelicht zou hebben (volgend verzoek vraag 15).

Niet alleen de laattijdigheid, waarvoor u geen afdoende verklaring kan geven, ook de conclusies van het onderzoek van het CGVS en de RvV ondermijnen de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen. Tijdens uw eerste verzoek werd uw verblijfplaats op basis van uw verklaringen grondig onderzocht en door het CGVS en de RvV als vaststaand beschouwd. De wijze waarop u nu op deze vaststelling tracht terug te komen kan allerminst overtuigen.

De documenten die u voorlegt om uw beweerde verblijf in Pakistan te staven kunnen evenmin overtuigen. De vluchtelingenkaarten (Proof-of-Registration) van de gezinnen van uw twee ooms legt u voor om de identiteit en de verblijfssituatie van uw familie in Pakistan aan te tonen (volgend verzoek vraag 15). Deze documenten kunnen evenwel niets zeggen over uw specifieke verblijfsituatie voor u naar België reisde. Met betrekking tot deze documenten die u aanbrengt moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Bijgevolg is de bewijswaarde van de documenten bijzonder relatief. Daarenboven is uw stelling opvallend dat u, uw moeder en uw zussen zelf geen vluchtelingenkaart hadden omdat uw vader er niet was om het te laten maken (volgens verzoek vraag 15). Waarom u noch uw moeder in staat waren om zo een kaart aan te vragen legt u niet uit. Het is niet aannemelijk dat u omwille van deze reden tijdens uw levenslange verblijf in Pakistan nooit zelf een vluchtelingenkaart hebt kunnen bekomen. Indien uw vader zou zijn overleden (volgens verzoek vraag 15), onder welke omstandigheden dan ook, is het niet ernstig dat u, uw moeder of een ander mannelijk lid van uw familie, zoals bijvoorbeeld de oom waarbij u verbleef, jullie nooit liet registreren. Uw uitleg voor het ontbreken van deze cruciale stavingstukken voor uw levenslange verblijf in Pakistan kan dan ook niet overtuigen. Op basis van de documenten van uw oom betreffende de rekeningen en de huishuur in Pakistan kan vanzelfsprekend uw verblijf in Pakistan tot aan uw vertrek eveneens niet worden afgeleid. De negen foto's en de drie studentenkaarten zijn hiertoe evenmin in staat. De foto's zijn louter momentopnames waarbij niet geverifieerd kan worden waar, in welke omstandigheden of wanneer ze werden genomen. Op de studentenkaarten zou telkens een foto van u staan. Vooreerst moet erop gewezen worden dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat valse en vervalste Pakistaanse stukken van Afghanen gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Deze informatie brengt de bewijswaarde van de kaarten ernstig in het gedrang. Te meer daar u in uw huidig verzoek toegeeft dat u er eerder niet voor terugschrok om valse documenten neer te leggen doorheen uw verzoeken om internationale bescherming. Hoe dan ook moet er vastgesteld worden dat studentenkaarten eveneens bewijskracht missen. Afgaand op deze foto's was u nog erg jong toen de kaarten werden opgemaakt. Bovendien zijn de data van uitgave niet zichtbaar op deze documenten. Enkel uit de eerste studentenkaart valt af te leiden dat deze kaart geldig was tot 1999, wat de these bevestigt dat u toen nog zeer jong was. In die zin kunnen deze kaarten uw verblijf in Pakistan tot aan uw vertrek naar België niet bewijzen. Wat dit betreft dient er bijkomend opgemerkt te worden dat op uw studentenkaarten staat dat u bent geboren in het jaar 1992 en niet in 1996 zoals u in uw vorige zeven verzoeken stelde. Niet alleen in uw eerdere verzoeken heeft u het CGVS voorgehouden vier jaar jonger te zijn geweest dan in werkelijkheid het geval is, ook in uw huidige verzoek blijft u deze leeftijd hanteren (volgens verzoek vraag 4). Deze vaststelling zet uw oprechtheid nogmaals op de helling. De envelop toont ten slotte enkel en alleen aan dat u documenten vanuit Pakistan werden opgestuurd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425_2.pdf, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul-stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat:

"Bij zijn huidige verzoek heeft verzoeker toch een aantal elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en dus ten gronde te onderzoeken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker de volgende nieuwe elementen voorlegde:

- 1) Dat verzoeker in werkelijkheid geboren en opgetogen is in Pakistan*
- 2) Dat verzoeker in Pakistan woonde en nooit in Afghanistan zou hebben gewoond*
- 3) Dat verzoekers moeder en de rest van zijn familie momenteel in Pakistan wonen bij diens oom van moederszijde.*
- 4) Verzoeker legde voorts de volgende documenten neer: tien vluchtelingenkaarten (Proof-of-Registration) van de gezinsleden van zijn twee ooms in Pakistan, rekeningen van nutsvoorzieningen in Pakistan, documenten aangaande de huur van een huis, negen foto's, drie studentenkaarten en een envelop.*

De verwerende partij stelt terecht dat verzoeker al in zijn zeven voorgaande verzoeken niet de waarheid sprak over zijn werkelijke verblijfssituatie voor hij naar België kwam, maar diens verklaringen moeten in het licht van zijn profiel en diens kwetsbaarheid worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat verzoeker bijzonder laattijdig is met de verklaringen inzake de nieuwe verblijfssituatie en zijn werkelijke beschermingsnood. Ten onrechte gaat de verwerende partij voorbij aan de verklaringen van verzoeker waar hij stelt dat mensen hem bang maakten en zeiden dat hij iets mocht zeggen over Pakistan omdat hij anders naar daar gestuurd zou worden.

De laattijdigheid die de verwerende partij opwerpt is geen voorwaarden van artikel 56/7/2 vreemdelingen.

De documenten die verzoeker voorlegde om zijn beweerde verblijf in Pakistan te staven kunnen evenmin overtuigen, aldus de verwerende partij. De vluchtelingenkaarten van de gezinnen van zijn twee ooms die verzoeker voorlegde om de identiteit en de verblijfssituatie van zijn familie in Pakistan aan te tonen, zeggen volgens de verwerende partij niets over verzoekers specifieke verblijfsituatie voor verzoeker naar België reisde.

Volgens de verwerende partij is het opvallend dat verzoeker, noch zijn moeder en zussen zelf geen vluchtelingenkaart hadden omdat verzoekers vader er niet was om het te laten maken. Volgens de verwerende partij legt verzoeker niet uit waarom verzoeker noch zijn moeder in staat waren om zo een kaart aan te vragen. Voorts stelt de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker omwille van deze reden tijdens zijn levenslange verblijf in Pakistan nooit zelf een vluchtelingenkaart heeft kunnen bekomen. De uitleg voor het ontbreken van deze cruciale stavingstukken voor zijn levenslange verblijf in Pakistan is volgens de verwerende partij niet overtuigend.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij heel veel vragen opwerpt, maar diende juist daarom verzoeker uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het enkele feit dat verzoeker geen vluchtelingenkaarten van hemzelf en die van zijn moeder kan voorleggen, stelt de verwerende partij niet uit om verzoeker te horen. De verwerende partij kon verzoeker horen en een analyse maken van zijn verblijf in Pakistan, hetgeen niet gebeurd is. Uw Raad heeft echter ook geen bevoegdheid om verzoeker onderwerpen aan vragen inzake zijn verblijfssituatie voor zijn komst naar België.

Uit objectieve informatie blijkt dat er heel wat Afghanen in Pakistan zich niet hebben geregistreerd:

"Over 100,000 Afghans living and working in Pakistan without refugee cards will not be "unilaterally and hastily" deported to Afghanistan, a senior Pakistani official said at the end of a tripartite meeting of the UN Refugee Agency (UNHCR) and the governments of Afghanistan and Pakistan on 21 November in Kabul.

Of the estimated 300,000 Afghans who could not get a refugee identity card through a Pakistan government registration process in late 2006, about 200,000 have already returned to Afghanistan, said Rauf Khan, chief commissioner for Afghan refugees in Islamabad, Pakistan.

"The government of Pakistan considers undocumented Afghans living in Pakistan illegal aliens who are liable to be deported and sent back to their home country," Rauf said.

However, Pakistan's Secretary of the Ministry of States and Frontier Regions, Muhammad Jamil, who also attended the tripartite meeting, said undocumented Afghans would not be expelled without prior consultation with the Afghan authorities.

"Gradual repatriation"

"We fully understand the problems of the Afghan government and we do not want to add to them by a mass deportation of Afghan citizens from Pakistan," Jamil told IRIN.

Sharing a long porous border with Afghanistan, Pakistan has hosted millions of Afghan refugees in the past 25 years and is currently home to over two million registered Afghan refugees.

Since 2002 over three million Afghan refugees have returned home from Pakistan, according to the UNHCR.

Afghan officials praise Pakistan for its receptive treatment of Afghan refugees.

"Soft behaviour", however, does not imply that Pakistan has any plans to absorb Afghan refugees permanently, Jamil emphasised.

"Afghan refugees are a big burden on our economy, environment and infrastructure," said Jamil. "Our ultimate target is a dignified and gradual repatriation of all Afghans living in Pakistan," he said.

Insecurity in Afghanistan affecting rate of return

The UNHCR says growing insecurity in Afghanistan has had a negative impact on the voluntary return of Afghans from Pakistan.

Fewer Afghan refugees voluntarily returned from Pakistan in 2007 than any time since Unassisted repatriation started in 2002, the UNHCR said.

Insecurity has also restricted the UN's ability to reach and assist returning refugees in Afghanistan, particularly in rural areas.

"The UNHCR's access has decreased to just 55 percent of the country," the organization said in a statement on 21 November.

Insecurity and aid agencies' limited access to all parts of Afghanistan will not defer the closing of the remaining three refugee camps in Pakistan, agreed to take place in 2008.

According to UNHCR, Afghan refugees living in Jalozai camp in North West Frontier Province and Girdi Jungle and Jungle Pir Alizai camps in Balochistan Province will have the option to either return to Afghanistan or move to other locations in Pakistan, after the camps' closure." 5

Uit het rapport UNHCR welcomes registration of a million undocumented Afghans in Pakistan blijkt dat het UNHCR pas in 2017 een project lanceerde teneinde bijna één miljoen Afghanen te registreren.:

UNHCR, the UN Refugee Agency, welcomes the pilot launched this week of the Pakistan government's programme to register undocumented Afghans living in the country, currently estimated between 600,000 to one million.

This significant step will help regularize the stay for many Afghans at a time when return to their home country may not be possible.

Afghans registered under this new scheme will receive Afghan Citizen (AC) cards, providing them legal protection from arbitrary arrests, detention or deportation under Pakistan's Foreigners Act. The AC cards will allow Afghans to stay in Pakistan for the time being, until they can be issued documents, such as passports, by the Government of Afghanistan. The initiative will bring much needed relief for many Afghan families where some were registered refugees, while others had no legal status.

The registration of undocumented Afghans follows three years of consultations between the governments of Afghanistan and Pakistan and UNHCR. It forms part of Pakistan's Comprehensive Policy on the Repatriation and Management of Afghans, which was endorsed by its cabinet in February this year. Other components of the plan include: extending the validity of the Proof of Registration cards to some 1.4 million registered Afghan refugees until the end of 2017; a commitment to adopt a national refugee law; and a visa regime for different categories of Afghan refugees who have the Proof of Registration (PoR) cards.

The six-month registration programme began yesterday (20 July) with the launch of a pilot in the country's capital Islamabad and the north-western city of Peshawar, which hosts the largest number of undocumented Afghans. The programme is expected to be rolled out in all four provinces from 16 August.

Pakistan's National Database and Registration Authority (NADRA), Ministry of States and Frontier Regions and the Afghan Ministry of Refugees and Repatriation will oversee the project with support from the International Organization for Migration (IOM) and UNHCR.

UNHCR will assist IOM with its information campaign in reaching out information to Afghan communities residing in Pakistan as well as ensuring that Afghans with international protection needs are referred to UNHCR.⁶

Er bestaat geen twijfel dat er nieuwe elementen aanwezig zijn die een onderzoek ten gronde vereist.

De verwerende partij) diende verzoeker dan ook uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel diende de verwerende partij), nu er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zijn, verzoeker grondig bevragen over diens profiel en de hervestigingsmogelijkheid in Afghanistan.

Ter zake wenst verzoeker nogmaals de aandacht vestigen op de rechtspraak van Uw Raad. Bij een arrest nr. X van 27 februari 2014 heeft Uw Raad een duidelijk standpunt genomen over de beschermingsnoden van Afghanen die sinds geruime tijd naar het buitenland zijn gevlucht. Bij dit arrest heeft de Raad de voorwaarden van het bestaan van een effectief sociaal netwerk als essentieel bevonden voor de vaststelling of er al dan niet een intern beschermingsalternatief voorhanden is:

"Een repatriëring naar Kabul zou in casu tot gevolg hebben dat verzoeker, die zo goed als zijn ganse leven in Iran heeft gewoond, zich alleen en zonder netwerk in Kabul zal bevinden. (...) Het feit dat verzoeker tot het eerste jaar middelbaar onderwijs zou hebben gevolgd, dat hij Dari spreekt, Engelse les heeft gevolgd en in Iran in de winkel van zijn broer heeft geholpen, kan de Raad bezwaarlijk

beschouwen als een motivering waaruit blijkt dat verzoeker zich in Kabul zal kunnen vestigen en aldaar in zijn levensonderhoud kunnen voorzien. Gelet op het feit dat verzoeker thans ongeveer 21 jaar oud is en Afghanistan verlaten heeft toen hij 5 à 6 maanden oud was, kan immers worden aangenomen dat hij geen verband heeft met dit land, hetgeen zijn integratie aanzienlijk dreigt te bemoeilijken. "

Ook de Raad van State stelde, in zijn arrest nr. X van 5 juli 2013, dat de Commissaris Generaal het redelijkheidskarakter van het voorgestelde intern beschermingsalternatief in toepassing van art 48/5 §3 Vreemdelingenwet niet voldoende onderzocht had:

"Wanneer de vreemdeling uiteenzet waarom het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen intern vestigingsalternatief niet kan worden aanvaard, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenen te onderzoeken. Indien hij de kritiek van de verzoeker verwerpt, moeten de redenen daarvoor duidelijk uit zijn arrest blijken.

Te dezen heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met verwijzing naar meerdere rapporten van mensenrechtenorganisaties en vluchtelingeninstanties en met citaten uit die rapporten uiteengezet dat zijn situatie bij een terugkeer naar Afghanistan deze is van de duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in vluchtelingenkampen waar de meeste elementaire behoeften, zoals een woonst, eten en elementaire hygiëne, ontbreken. In de kampen is geen drinkwater, noch sanitair, noch toegang tot gezondheidszorgen. Volgens de verzoeker had de commissaris-generaal ten onrechte de verschrikkelijke levenssituatie van terugkomende vluchtelingen, die meestal in vluchtelingen kampen terechtkomen, niet onderzocht. Door niet in te gaan op de verzoekerskritiek tegen de aanvankelijk (sic) bestreden beslissing betreffende het risico om als teruggekeerde vluchteling in een Afghaanse vluchtelingenkamp te belanden waar hij aan mensonwaardige toestanden zou worden blootgesteld en door aldus niet na te gaan of er, gezien de kritiek van de verzoeker, wel sprake is van een redelijk vestigingsalternatief om tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 149 van de Grondwet vastgestelde jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. "

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoekers kwetsbaarheid en die van zijn familieleden.

Door geen rekening te houden met verzoekers kwetsbaarheid en zeer lang verblijf in Pakistan, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoeker tot een bepaalde sociale groep behoort, namelijk Afghaanse jongeman die lang verblijf in Pakistan kent die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen, bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden. Artikel 48/3 §4 vreemdelingen is dan ook geschonden nu dit element niet is onderzocht.

Verzoeker is evenmin bevraagd geweest over zijn integratie en hervestiging in Afghanistan of hoe dat verlopen is en in welke omstandigheden zijn familieleden thans verblijven.

De objectieve informatie, met name het rapport From Forced Migration to Forced Returns in Afghanistan: Policy and Program Implications van November 2017 toont aan dat het onderzoek van de verwerende partij zeer beperkt is geweest:

"A. Understanding the Needs of Returnees

The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied réintégration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties réintégration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan"

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to

Afghanistan is unsustainable. For those who are unable to establish themselves after return to Afghanistan, migrating again becomes the logical next step.

Interviews with returnees support this narrative: I was deported two years ago... The rest of our family is in Iran, while one of my brothers is in Holland, where he was deported to because that is where he had his first fingerprints taken. But we also have another brother who succeeded to get his case approved, he lives in London. We will try to go back to him and attempt to submit a new case. He will help us when we arrive there. I can stay with him before I find a situation of my own.

Het rapport 'To Return or to Remain: the dilemma of second-generation Afghans in Pakistan' dat dateert van 2007 aangaande de situatie van de tweede generatie Afghanen in Pakistan diende de verwerende partij te kennen en de bevindingen ervan te toetsen aan verzoekers verklaringen hetgeen niet is gebeurd.

Uit dit rapport blijkt wel degelijk dat er een conflict kan bestaan tussen de normen en waarden van een individu en hetgeen in Afghanistan voorop wordt gesteld:

[...]

Figure 1 To Return or to Remain: the dilemma of second-generation Afghans in Pakistan' AREU, Juni 2007, <http://www.unhcr.org/46767c7e2.pdf>, pag, 20

Zelfs indien rekening wordt gehouden met de verankering van verzoeker in de Afghaanse cultuur binnen een Afghaans familie en binnen de Afghaanse gemeenschap in Pakistan, dan nog blijkt uit objectieve rapporten dat zelfs in dergelijke gevallen schending van bepaalde normen niet uitgesloten is:

"4.3.2 Self in the context of Afghan societal norms in Pakistan In spite of the fact that respondents identify with being Afghan in Pakistan, there are some contexts in which internal self values contradict Afghan norms (Le. those of family, community and the wider Afghan society). This phenomenon was shared by respondents and also came up in discussions in the research sites — even in metropolitan Karachi — and is most common in areas with high densities of Afghans. Included in Table 8 are three examples provided by different individuals, showing how their own opinions are opposed to the social expectations of other Afghans.

De voorbeelden spreken dan ook boekdelen:

Table 8 Some reflections illustrating how the respondents' ideas about being Afghan often clash with the social expectations of other Afghans to Pakistan

[...]

As illustrated by the three cases above, external Afghan pressures often occur in relation to gender mobility and behavior in order to preserve the honour of the household and its

Figuur 2 To Return or to Remain: the dilemma of second-generation Afghans in Pakistan' AREU, Juni 2007, <http://www.unhcr.org/46767c7e2.pdf>, pag. 28

Het rapport Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 stelt het volgende:

"A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may still speak Dari or Pashtu, their accents and comportment are different, and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. If they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in Kabul"

Het rapport 'Westernised returnees to Kabul' kan ook toepassing vinden in verzoekers geval.

Verzoeker is immers 'anders' of kan als 'anders' worden aanzien en dit gelet op zijn lang verblijf in Pakistan.

Dat verzoeker problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to

Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

I. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan "

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran.

Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. "n

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij een grondiger onderzoek diende te voeren. Het is voor verzoekers een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers daaromtrent niet grondig heeft gehoord.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

"The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe," relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA).

In other words, the authorities recognize that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country; The concept of IFA is both legally questionable and— in the case of Afghanistan — factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, has expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of a durable IFA option. European countries' determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU funded, IOM-run "European Reintegration Network Programme for Afghanistan " has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support. "n

Volgens de UNHCR-richtlijnen dienen de beoordelende autoriteiten rekening houden met individuele en contextuele omstandigheden zodat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen geenszins op een abstracte wijze moeten worden beschouwd:

"The applicant's statements cannot be considered in the abstract, and must be viewed in the context of the relevant background situation. "

Verzoeker heeft getracht alle relevante elementen/stukken waarover hij beschikt aan de asielinstanties voor te leggen. Hij heeft de nodige inspanning geleverd om zijn vrees aan te tonen.

Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partij weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. heeft aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle

elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt worden: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste tot zevende verzoek om internationale bescherming niet meer herhaalt. Zij heeft van 18 september 2015 tot 7 augustus 2018 volgehouden dat zij een Afghaans staatsburger is van Pashtounse afkomst die haar hele leven in het dorp Jolobi in het district Surobi in de provincie Kaboel heeft gewoond. Zij verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht uit vrees voor de taliban, daar zij door hen werd ontvoerd en werd opgeleid om een zelfmoordterrorist te worden. Zij is echter uit het opleidingskamp kunnen ontsnappen en is dan richting België gevlucht.

In de beslissing van 15 december 2016 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt er gesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vluchtmotieven. Er wordt gemotiveerd dat de oppervlakkige weinig geloofwaardige en incoherente antwoorden van de verzoekende partij niet toelaten om geloof te hechten aan de verklaring dat zij door de taliban werd gevisieerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist echter de identiteit, de nationaliteit of de regio van herkomst van de verzoekende partij niet.

Bij arrest van 27 april 2017 met nummer 186 184 weigert de Raad ook de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. De Raad stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de voorgaande beslissing is gekomen. Ook de Raad uit geen twijfel aangaande de identiteit, nationaliteit of de regio van herkomst van de verzoekende partij.

In de volgende zes verzoeken om internationale bescherming houdt de verzoekende partij vast aan haar vluchtrelaas en wenst zij deze te staven aan de hand van nieuwe elementen. Er werd telkens door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen had voorgebracht om haar vluchtrelaas te staven, doch werd er opnieuw niet getwijfeld aan de regio van herkomst van de verzoekende partij.

In haar huidige verzoek, ondertussen al het achtste verzoek om internationale bescherming, verklaart de verzoekende partij dat zij nooit in Afghanistan is geweest, maar dat zij als Afghaans staatsburger haar hele leven in Peshawar, Pakistan heeft doorgebracht. Zij stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij er nooit heeft gewoond en dat zij in Pakistan door de politie niet toegelaten zal worden. De verzoekende partij verklaart verder dat zij werd lastig gevallen door de Pakistaanse politie omdat zij Afghaans waren. Met deze nieuwe verklaringen gaat de verzoekende partij aldus lijnrecht in tegen haar eerder, lang volgehouden verblijfgegevens en vluchtrelaas.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Zij heeft in haar verklaring volgend verzoek van 4 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende geantwoord op de vraag wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst: *"Ik ben in Pakistan geboren, ik heb nooit in Afghanistan gewoond. Hoe kan ik er leven? In Pakistan laat de politie me niet toe, en in Afghanistan woonde ik nooit. Zelfs in 2015 werde we lastig gevallen door de politie omdat we Afghaan waren, we konden nadien niet meer in de winkel werken. Ok toonde vroeger mijn schoolkaart, maar dan zeiden ze dat ik moest betalen."*

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: 10 proof-of-registration (PoR) kaarten van de familieleden van haar oom aan moederskant, gasrekening van de oom in Pakistan, document aangaande huishuur voor een huis, 9 foto's; 3 schoolkaarten van de verzoekende partij en een enveloppe.

Op basis van het geheel van de documenten wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij voor haar vlucht naar België als Afghaanse vluchteling in Pakistan verbleven heeft. Vooreerst wordt er nogmaals op gewezen dat er door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of door de Raad niet getwijfeld werd aan de regio van herkomst, namelijk Surobi in de provincie Kaboel. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Tijdens uw eerste verzoek werd uw verblijfplaats op basis van uw verklaringen grondig onderzocht en door het CGVS en de RvV als vaststaand beschouwd. De wijze waarop u nu op deze vaststelling tracht terug te komen kan allerm minst overtuigen."* Voorts wijst de Raad erop dat de 10 proof-of-registration (PoR) kaarten van de familieleden van haar oom aan moederskant enerzijds kopieën zijn en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knippen en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Anderzijds blijkt geenszins dat de personen die op de door de verzoekende partij neergelegde PoR-kaarten staan ook daadwerkelijk familie van de verzoekende partij zijn. De loutere omstandigheid dat zij samen met één van deze personen op een foto staat, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Uit de foto's kan niet afgeleid worden waar deze genomen zijn. Voorts brengen deze documenten niets bij over de specifieke verblijfssituatie van de verzoekende partij vooraleer zij naar België reisde. Ook uit de gasrekening en de andere huurdocumenten blijkt geen enkele familieband. Evenmin betreft het informatie die betrekking heeft op de specifieke verblijfssituatie van de verzoekende partij vooraleer zij naar België reisde. De enveloppe bewijst enkel dat de verzoekende partij post heeft aangekregen vanuit Pakistan. Wat betreft de studentenkaarten, stelt de Raad vast dat deze niet goed leesbaar zijn. Voor zover zou aangenomen worden dat deze kaarten op naam van de verzoekende partij staan, dient erop gewezen te worden dat op elk van de kaarten een geboortedatum in het jaar 1992 staat, wat niet overeenkomt met de door de verzoekende partij voorgehouden geboortedatum en leeftijd. Voor zover deze kaarten enige bewijswaarde kunnen hebben, wijst de Raad erop dat de kaarten enkel kunnen aantonen dat de verzoekende partij op jonge leeftijd in Pakistan heeft verbleven, daar de enige leesbare datum op de studentenkaart het jaar 1999 is. Er blijkt geenszins dat de verzoekende partij niet uit Afghanistan afkomstig was voor haar vertrek naar België. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een affidavit neer waarin haar oom bevestigt dat zij bij hem in Pakistan verbleef tot zij naar Europa is gereisd. De Raad verwijst naar de informatie in het rechtsplegingsdossier en de beoordeling van de stukken in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende stelt: *"Vooreerst moet erop gewezen worden dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat valse en vervalste Pakistaanse stukken van Afghanen gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Deze informatie brengt de bewijswaarde van de kaarten ernstig in het gedrang. Te meer daar u in uw huidig verzoek toegeeft dat u er eerder niet voor terugschrok om valse documenten neer te leggen doorheen uw verzoeken om internationale bescherming"*. Voorts vertoont deze affidavit ook een gesolliciteerd karakter die bovendien door geen enkel begin van bewijs onderbouwd wordt. In de bestreden beslissing wordt ook terecht gemotiveerd dat: *"Daarenboven is uw stelling opvallend dat u, uw moeder en uw zussen zelf geen vluchtelingenkaart hadden omdat uw vader er niet was om het te laten maken (volgens verzoek vraag 15). Waarom u noch uw moeder in staat waren om zo een kaart aan te vragen legt u niet uit. Het is niet aannemelijk dat u omwille van deze reden tijdens uw levenslange verblijf in Pakistan nooit zelf een vluchtelingenkaart hebt kunnen bekomen. Indien uw vader zou zijn overleden (volgens verzoek vraag 15), onder welke omstandigheden dan ook, is het niet ernstig dat u, uw moeder of een ander mannelijk lid van uw familie, zoals bijvoorbeeld de oom waarbij u verbleef, jullie nooit liet registreren. Uw uitleg voor het ontbreken van deze cruciale stavingstukken voor uw levenslange verblijf in Pakistan kan dan ook niet overtuigen."* In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat inderdaad verschillende Afghanen die in Pakistan verbleven hebben zich aldaar niet hebben geregistreerd. De verzoekende partij verwijst in dit verband

naar twee rapporten. Hiermee maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij eveneens als niet geregistreeerde Afghaanse vluchteling in Pakistan verbleven heeft tot aan haar vertrek naar België. Behoudens de studentenkaarten, die eerder besproken werd, heeft de verzoekende partij geen enkel document bijgebracht die een begin van bewijs kan zijn van een langdurig verblijf van haarzelf in Pakistan. Nochtans verklaart de verzoekende partij heden dat van haar geboorte tot aan haar vlucht naar Europa in Pakistan verbleven heeft. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij heden voorhoudt langdurig in Pakistan verbleven te hebben, kon redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij documenten bijbrengt die een dergelijk langdurig verblijf staven. De verzoekende partij brengt enkel documenten van derden bij waarvan zij niet aantoont dat het effectief familieleden zijn. Gelet op al deze elementen samen genomen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij van haar geboorte tot aan haar vertrek naar Europa in Pakistan verbleven heeft. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar rapporten die betrekking hebben op de terugkeer naar Afghanistan van personen die langdurig in Pakistan verbleven hebben.

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar de herkomst uit het dorp Jolobi in het district Surobi in de provincie Kaboel nooit betwist is geweest door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch door de Raad zelf en gelet op het feit dat de verzoekende partij meer dan drie jaar de herkomst uit dit dorp heeft voorgehouden en zij deze nu niet weerlegt door haar nieuwe verklaringen en documenten, dient de subsidiaire bescherming opnieuw ten aanzien van het district Surobi gelegen in de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §

35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.”* en *“zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425_2.pdf, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)”*

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit het district Surobi van de provincie Kaboel, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Met betrekking tot de situatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.*

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Bovenstaande beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance note, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate*

violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt als gevolg van een conflict tussen anti-regeringselementen, zoals de taliban en ISKP, en Afghaanse veiligheidsdiensten alsook tussen anti-regeringselementen onderling, maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel, geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel, dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu worden geen dergelijke elementen bijgebracht. Het profiel dat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, namelijk van Afghaanse vluchteling in Pakistan, en dat zij omwille van dit profiel niet naar Kaboel kan gaan, wordt evenwel niet aanvaard, gelet op voorgaande vaststellingen. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, *a*), *b*) of *c*) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Pashtou. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS